

ק"פ 14150/10 - קוירקו כאليلלה נגד ג'ובראן בחר

בית משפט השלום בקריות

ק"פ 14150-10-13 כאليلלה נ' בחר
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופט יוסי טורס
קובל	קוירקו כאليلלה
נגד	ג'ובראן בחר
נאשם	

החלטה

1. הקובל הגיש קובלנה פרטית מתוקנת נגד הנאשם, במסגרתה הואשם בשתי עבירות שעניין תקיפה ואיומים. הנאשם כפר בעובדות הקובלנה וביחס לאישום השני טען כי עובדות הקובלנה אינם מגלות עבירה. לאור כך ביקש הנאשם לבטל את האישום השני.
2. באישום השני מייחס לנאים כי במהלך דיון משפטי בבקשתו לצו מניעת הטרדה מאימת ולאחר מכן צו נגדו, איים על הקובל בכך שאמר (הדברים הוטחו כלפי בית המשפט בנסיבות של הקובל) "אני יודע שתאת שופטת איתם. את נצירה. אני יודע גם על המאפייה. אני לא אעדוב אותו. אני לא אעשה את ההחלטה. השופטת שייכת לכנסייה ומ��פללת בכנסייה. אני חקרתי עלייך. אני אמות ולא אעזוב. תכתב עת זה. אני לא אכפת לי בית סוהר. המבקש גנבו, פושע ונאציו".
3. ב"כ הנאשם סבור כי דברים אלו אינם מהווים איום, אף בהינתן שנאמרו. ביחס למילה "מאפייה" הבahir שאין מדובר בארגון פשע, אלא בבית מאפה (ב"כ הקובל לא חלק על הסבר זה). ביחס לדברים שנאמרו כלפי כב' השופטת ציין הסנגור כי "אלו דברים אולי לא נאותים אבל אני לא חשב שהה עילה לתלונה - הוא אמר את הדברים את נצירה, את שייכת לכנסייה, את לא יכולה לשפט בתיק זהה". ביחס ליתר הדברים טען הסנגור שהם אינם מהווים איום.
4. בתגובה הבahir ב"כ הקובל שאינו מייחס לנאים איום כלפי בית המשפט אלא כלפי הקובל בלבד. במעמד זה אף תיקן את הקובלנה ומחק הוראת חיקוק שעניינה לשון הרע, שיוכסה אף היא לנאים. ב"כ הקובל טען כי הביטויים "אני לא אעדוב אותו... אני לא אעשה את ההחלטה...", מהווים איום כלפי הקובל.

.5. לצורך הכרעה בטענה שעובדות כתוב האישום אין מגלות עבירה, על בית המשפט לבחון מה יהא הדין אם הנאשם יודה בכל העובדות הנטענות בכתב האישום, ככלום יהיה בהן די להביא להרשעתו בעבירה שיווחסה לו (או מאותו סוג) (קדמי, **סדר הדין הפלילי** (2009) בעמ' 1293).

.6. הסגנור טוען כי הרכיב העובדתי שב.swaggerת האIOS אינו מתקיים אף אם יוכח שהנאשם אמר את המילים המיחסות לו. היסוד העובדתי אותו על התביעה להוכיח הנהו שהנאשם אכן על הקובל "בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסי" בפסקה נקבע כי "... כי יש לבחון את התקיימותו של האIOS לפי אמת מידת אובייקטיבית, היינו, האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האIOS" (ע"פ 3779/99 **חמדני נ' מדינת ישראל** פ"ד נב'(1) 408, 415)

.7. נראה שיש ממש בטעוני הסגנור לפיהם אין לראות בדברים אלו בהכרח משום אIOS לפגיעה בגופו של הקובל. ואולם לא ראוי להזכיר בנושא זה, שכן כפי שמצוין בחלק המוקדמי לקובלנה, בין הצדדים נטושה מחלוקת בדבר שליטה במרקיעין. טרם השמעת הדברים ניתן צו למניעת הטרדה מאימת, אשר קשור (כך נראה) במרקיעין אלו. זיקתו המדוקית של הקובל למקרען אלו לא הובירה דיה. בכל מקרה, בהתקיים זיקה למקרען אלו (והחלק המוקדמי מבסס זיקה מסוימת), המילים המיחסות לנאשם "אני לא אעדוב אותן. אני לא אעשה את החלטה. אני אמות ולא אעדוב. תכתי את זה. אני לא אכפת לי בית סוהר" אפשר וקשורות למקרען אלו ומכאן שיש בהן, כמובן, לשער משום אIOS לפגיעה שלא כדין בנכסי של הקובל והכל בהינתן זיקה המקימת את יסודות העבירה.

.8. מובן כי איני מכירע בנושא והדברים מובאים לכואורה בלבד, שכן תמונה הראיות הכוללת את הקשר הדברים לא הובאה בפניי. מובן גם שאין לראות בהחלטתי כמתיחסת ליסוד הנפשי של הקובל להוכחת. ההחלטה זו עניינה בשאלת האם המילים שנטען שנאמרו על ידי הנאשם, יכולות לבסס את עבירת האIOS, באופן תיאורטי משפטי. לשאלת זו אני משיב בחיוב.

.9. לאור כך הבקשה נדחתה.

ניתנה היום, כ"ה כסלו תשע"ה, 17 דצמבר 2014, בהעדך
הצדדים.